

Perifèries vitals

Després de 'Lèmmings', Jordi Dausà publica 'De sobte pensa en mi', una altra novel·la negra atípica

Jordi Dausà, en una recent visita a Girona, sense trencar el confinament comarcal **QUIM PUIG**.

XAVIER CASTILLÓN - CASSÀ DE LA SELVA

“Aquí no hi ha cap investigació. El crim només és una excusa per explicar una història”

“A mi m’agrada escriure sempre sobre gent que viu a les perifèries, que en aquest cas són tant físiques com simbòliques”, explica Jordi Dausà i Mascort (Cassà de la Selva, 1977) sobre la seva cinquena novel·la, *De sobte pensa en mi*, editada com l’anterior per Llibres del Delicte, que demà la posa a la venda. Amb aquella, *Lèmmings* (2018), va rebre molt bones crítiques i va guanyar el premi a la millor novel·la negra en català del festival Lloret Negre. Com aquella, *De sobte pensa en mi* té també una relació tangencial amb el gènere negre tradicional, el de lladres i serenos. “Aquí no hi ha cap investigació i, en realitat, el crim és una excusa per explicar una història”, aclareix Dausà.

La història és la de Saül Mariscal, periodista i escriptor que, per pura necessitat –tot i que ell prefereix reflectir-se en Josep Pla quan torna a la casa pairal de Llofriu–, se’n va a viure a la que havia estat la casa familiar d’estiueig, situada en una urbanització molt deixada de la mà de Déu. Una *urbe* anomenada Sant Renard –no cal buscar-la a Google, és imaginària, però evoca fàcilment altres que sí que existeixen– on conflueixen tota una colla de perdedors, que de vega-

des ocupen cases o viuen en rulots i edificacions precàries. “Són neorurals forçats, perquè han hagut de fugir de la ciutat i coincideixen, en aquestes urbanitzacions gairebé sense serveis bàsics, amb pagesos, caçadors i boletaires, gent de tota la vida, en una combinació molt surrealista”. Per a Dausà, aquests expulsats del somni del progrés representen “un tipus de pobresa de la qual no es parla habitualment als telenotícies i per això podríem dir que estan doblement oblidats”, diu aquest mestre i escriptor, que recorda que “la novel·la negra sempre ha tingut un factor molt potent de denúncia social”.

De Saül Mariscal sabem que està en la quarantena i que “viu dedicat a l’escriptura de la biografia d’una actriu porno de poca volada i a les crítiques literàries de llibres d’autors a qui detesta”. I així comença la història: “En Saül Mariscal encara no ho sap, però al casalot de la fondalada hi ha un home que agonitza amb el tòrax i l’abdomen plens de perdigons de matar bèsties grosses.” Serà el punt partida de la “cursa demencial” d’en Saül per “salvar les poques coses senceres que queden a la seva vida”.

Jordi Dausà afirma que ha fet un sobreesforç perquè aquesta novel·la superés la seva predecessora. Ho explica: “Quan vaig escriure *Lèmmings*, no tenia consciència que podria anar tan bé i, per tant, no sentia cap pressió mentre la feia. Però ara tenia molt clar que no volia decebre aquells als quals els va agradar *Lèmmings*, i per això aquesta és la novel·la en què he treballat més, amb diferència. I no ho he fet per vendre més, perquè jo no escric per això, sinó perquè aquesta és la meva manera de relacionar-me amb el món. Crec que puc dir que aquesta novel·la és superior a *Lèmmings*. Si no ho pensés, ja no l’hauria publicat”, argumenta. Jordi Dausà ha aportat un relat –*Ràbia atípica*, “una mena d’invasió zombi”– al recull col·lectiu *Delinqüents*, amb què Llibres del Delicte celebra el 50è volum del seu catàleg.

Publicat a: El Punt, 14 de febrer de 2021

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1923245-periferies-vitals.html>